

Sygn. akt II UK 246/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Zbigniew Korzeniowski

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z wniosku X. Y.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W.

o wysokość emerytury policyjnej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 czerwca 2015 r.,

skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 9 stycznia 2014 r.,

oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 9 stycznia 2014 r. oddalił apelację X. Y. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 4 lipca 2012 r., którym oddalono wniesione

przez niego odwołanie od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 22 października 2009 r. obniżającej wysokość pobieranego przez niego świadczenia emerytalnego od 1 stycznia 2010 r.

Rozstrzygnięcie to zostało poprzedzone ustaleniami faktycznymi, z których wynikało, że Instytut Pamięci Narodowej pismem z dnia 11 sierpnia 2009 r. poinformował organ rentowy, że odwołujący się X.Y. od 15 stycznia 1965 r. do 20 marca 1990 r. pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa. W związku z tym organ rentowy w zaskarżonej decyzji z dnia 22 października 2009 r. ponownie ustalił wysokość pobieranego przez niego świadczenia emerytalnego od 1 stycznia 2010 r., przyjmując do ustalenia jego wysokości łączny okres służby odwołującego się w organach bezpieczeństwa państwa w wymiarze 25 lat, 2 miesięcy i 6 dni przy uwzględnieniu wskaźnika podstawy wymiaru świadczenia w wysokości 0,7 % za każdy rok pełnienia służby.

Ze szczegółowej informacji o przebiegu służby odwołującego się sporządzonej przez Instytut Pamięci Narodowej na podstawie akt osobowych o sygnaturze [...] oraz karty ewidencyjnej wynika, że odwołujący się w okresie od 15 stycznia 1965 r. do 20 marca 1990 r. pełnił służbę w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w Departamencie [...] początkowo na stanowisku oficera operacyjnego, od 1 lutego 1971 r. na stanowisku starszego oficera, od 1 stycznia 1975 r. na stanowisku młodszego inspektora, od 1 lutego 1976 r. na stanowisku inspektora i w okresie od 1 lipca 1983 r. do 20 marca 1990 r. na stanowisku starszego inspektora. Z dniem 15 stycznia 1965 r. został oddelegowany do pracy w Klubie Sportowym „[...]”.

W decyzji z 30 kwietnia 1990 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji przyznał odwołującemu się prawo do emerytury milicyjnej w wysokości 82% podstawy jej wymiaru za łączny okres 29 lat, w tym 25 lat, 2 miesiące i 6 dni służby w Milicji Obywatelskiej i równorzędnej ze służbą oraz 4 lata, 2 miesiące i 15 dni innych okresów niż służba, zaliczanych do wysługi. W decyzji z 27 lutego 2009 r. o waloryzacji policyjnej emerytury organ rentowy ustalił wysokość pobieranej przez odwołującego się emerytury od 1 marca 2009 r. na kwotę 2.464,78 zł. W zaskarżonej decyzji z 22

października 2009 r. wysokość emerytury odwołującego się od 1 stycznia 2010 r. została obniżona do 28,89% podstawy wymiaru, tj. do wysokości 1.153,81 zł.

Przesłuchany na rozprawie przed Sądem Okręgowym w dniu 4 lipca 2012 r. odwołujący się zeznał, że w 1964 r. wynagrodzenie wypłacał mu Klub Sportowy „[...]” aż do momentu, kiedy został przyjęty jako funkcjonariusz Milicji Obywatelskiej do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Oświadczył również, że nie wykonywał żadnych czynności jako oficer operacyjny, starszy oficer, młodszy inspektor, a przez cały okres, za który obniżono mu świadczenie, pracował w Klubie Sportowym „[...]”. Do jego obowiązków jako funkcjonariusza należał kontakt z resortem spraw wewnętrznych w sprawach sportowych. Odwołujący się nie kwestionował przebiegu swojej służby, ale podkreślał, że w okresie tym pracował w Klubie Sportowym „[...]”.

Sąd Apelacyjny zaaprobował ustalenia faktyczne poczynione w sprawie przez Sąd pierwszej instancji. Uznał również za prawidłową analizę prawną ustalonego stanu faktycznego przeprowadzoną przez Sąd Okręgowy, prowadzącą do oceny braku podstaw do uwzględnienia odwołania.

Przechodząc do rozważań o charakterze prawnym Sąd odwoławczy wskazał, że 16 marca 2009 r. weszła w życie ustawa z 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. Nr 24, poz. 145), która wprowadziła do ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu, Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 667 ze zm., dalej jako: „ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy”) zmiany dotyczące zasad ustalania wysokości emerytur dla osób, które pozostawały w służbie przed 2 stycznia 1999 r. i pełniły służbę w charakterze funkcjonariusza organów

bezpieczeństwa państwa. Stosownie do art. 15b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, w przypadku osoby, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów i która pozostawała w służbie przed 2 stycznia 1999 r., emerytura wynosi 0,7% podstawy wymiaru za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990 i 2,6 % podstawy wymiaru za każdy rok służby lub okresów równorzędnych ze służbą, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, 1 a oraz pkt 2-4.

Sąd drugiej instancji stwierdził, że zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1388 ze zm., dalej jako „ustawa lustracyjna”), organami bezpieczeństwa państwa, w rozumieniu tej ustawy, są między innymi: instytucje centralne Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe im jednostki terenowe w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych komendach Milicji Obywatelskiej oraz w wojewódzkich, rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych. W związku z tym służba odwołującego się w Departamencie I Ministerstwa Spraw Wewnętrznych przed 10 sierpnia 1990 r. (data utworzenia UOP), którą pełnił on w pionie Służb Bezpieczeństwa w charakterze funkcjonariusza była służbą w organach bezpieczeństwa państwa, co upoważniało organ rentowy do wyliczenia wysokości pobieranego przez niego świadczenia z uwzględnieniem art. 15b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy.

Sąd Apelacyjny podkreślił, że w niniejszej sprawie apelujący nie kwestionował okoliczność uznania Departamentu [...] Ministerstwa Spraw Wewnętrznych za organ bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy lustracyjnej, natomiast podnosił zarzut odnoszący się do charakteru tej służby w Departamencie [...] MSW.

W ocenie Sądu odwoławczego, ze szczegółowej analizy akt osobowych odwołującego się, obejmujących powyższy okres wynika, że od 15 stycznia 1965 r. do 20 marca 1990 r. pełnił on świadomie czynną służbę w Departamencie [...] Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Służbę tę zainicjował złożeniem w dniu 12

czerwca 1964 r. stosownego podania do Departamentu Kadr i Szkolenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, załączając ankietę personalną oraz życiorys. W dniu 7 stycznia 1965 r. poddał się badaniom lekarskim na okoliczność oceny zdolności do pracy na stanowisku oficerskim, z wynikiem pozytywnym. W dniu 25 stycznia 1965 r. złożył uroczyste ślubowanie oraz podpisał zobowiązanie związane z podjęciem służby, a dotyczące utrzymania w ścisłej tajemnicy wszystkich informacji uzyskanych w związku z czynnościami służbowymi. Ponadto Sąd podniósł, że rzeczywisty przebieg jego służby potwierdzają liczne dokumenty zgromadzone w aktach osobowych, z których wynika, że przez cały okres jej nieprzerwanego pełnienia odwołujący się był służbowo przypisany do Departamentu [...] MSW, w którym zajmował stanowiska: oficera operacyjnego, starszego oficera, młodszego inspektora, inspektora i starszego inspektora, w sposób czynny wykonując powierzone zadania. Faktyczne pełnienie służby przez odwołującego się potwierdzają także liczne raporty służbowe, kierowane przez niego do przełożonych w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, a wśród nich: wnioski o skierowanie na szkolenie w Centrum Wyszkozenia MSW w L., raporty dotyczące członków rodziny odwołującego się, ich tożsamości, zajęć, przemieszczania się, wnioski o udzielenie urlopów wypoczynkowych, liczne raporty dotyczące wyjazdów zagranicznych w ramach pełnionej służby, notatki służbowe, wnioski awansowe dotyczące powoływania na kolejne stanowiska, jak również wysokości uposażenia, przyznanych dodatków, w tym dodatku operacyjnego. W aktach osobowych znajdują się także arkusze kwalifikacyjne okresowej oceny funkcjonariusza, charakterystyki służbowe, opinie, jak również indywidualna karta przeglądu kadrowego, a także raport dotyczący nabycia uprawnień emerytalnych wraz z wnioskiem o zwolnienie ze służby z dniem 20 marca 1990 r. W ocenie Sądu Apelacyjnego, wszystkie wymienione wyżej dokumenty nie pozostawiają żadnych wątpliwości co do tego, że w okresie od 15 stycznia 1965 r. do 20 marca 1990 r. odwołujący się pełnił świadomie czynną służbę w Departamencie [...] Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Faktyczne wykonywanie czynności w Klubie Sportowym „[...]” w tym okresie nie stanowi zaprzeczenia pełnienia służby w organie bezpieczeństwa państwa, gdyż odwołujący się, co nie ulega wątpliwości, pełnił

służbę w takim organie, jedynie wykonując powierzone zadania właśnie w Klubie Sportowym „[...]”.

Uwzględniając powyższe, Sąd Apelacyjny stwierdził, że w okolicznościach niniejszej sprawy ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalnego odwołującego się przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji z uwzględnieniem wskaźnika 0,7% podstawy wymiaru za każdy rok pełnienia służby w organach bezpieczeństwa państwa, za okres od 15 stycznia 1965 r. do 20 marca 1990 r., było prawidłowe i znalazło potwierdzenie w obowiązujących przepisach.

Odwołujący się od powyższego wyroku wywiódł skargę kasacyjną, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie art. 15b ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy w związku z art. 2 ust. 1 i 3 ustawy lustracyjnej przez ich błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że faktyczne wykonywanie przez pracownika czynności niepolegających na prowadzeniu działalności operacyjnej w rozumieniu art. 2 ust. 1 i 3 ustawy lustracyjnej w okresie zatrudnienia w organach bezpieczeństwa państwa stanowi służbę w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ust. 1 i 3 ustawy lustracyjnej, a tym samym przez błędne zastosowaniu współczynnika podstawy wymiaru emerytury w wysokości 0,7%, podczas gdy faktyczne wykonywanie czynności niepolegających na prowadzeniu działalności operacyjnej, pomimo zatrudnienia w organach bezpieczeństwa państwa, nie może zostać zakwalifikowane jako służba w organach bezpieczeństwa, o której mowa w art. 2 ust. 1 i 3 ustawy lustracyjnej, wobec czego należało zastosować współczynnik podstawy wymiaru emerytury w wysokości 2,6%.

W związku z podniesionym zarzutem skarżący wniósł o uchylenie i zmianę zaskarżonego wyroku w ten sposób, że okres służby skarżącego w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w Departamencie [...] od 15 stycznia 1965 r. do 20 marca 1990 r. powinien zostać zaliczony do stażu emerytalnego według współczynnika 2,6% podstawy wymiaru emerytury za każdy rok tej służby, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu wraz z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

Według skarżącego, Sąd odwoławczy nie trafnie zakwalifikował pełnienie przez niego „służby” w organach bezpieczeństwa, w sytuacji faktycznego niewykonywania przez niego czynności polegających na prowadzeniu działalności operacyjnej, jako służby w rozumieniu art. 2 ust. 1 i 3 ustawy lustracyjnej. Od samego początku zatrudnienia w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych skarżący został oddelegowany do pracy w Klubie Sportowym „[...]” w dziale organizacyjno-szkoleniowym i nigdy nie wykonywał „służby” jako funkcjonariusz Milicji Obywatelskiej, był jedynie pracownikiem klubu sportowego. Od początku zatrudnienia w klubie sportowym wykonywał tylko czynności związane z pełnieniem funkcji na stanowisku kierowniczym, nie wykonywał natomiast czynności operacyjnych, takich jak pozyskiwanie TW, rozwijanie siatki, zbieranie informacji o zawodnikach, czy prowadzenie innych podobnych czynności. Zdaniem skarżącego, okoliczność, że nominalnie był on zatrudniony w MSW, mimo niewykonywania żadnych czynności operacyjnych, nie może skutkować automatycznym przyjęciem, że pełnił on służbę w organach bezpieczeństwa państwa, polegającą na prowadzeniu działalności operacyjnej w rozumieniu art. 15b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy w związku z art. 2 ust. 1 i 3 ustawy lustracyjnej. Decydujące znaczenie ma bowiem kryterium rzeczywistego w danej strukturze wykonywania obowiązków służbowych przypisanych do danego stanowiska i tylko tak rozumiane pojęcie pełnienia służby pozostaje w związku z celem ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r., która wprowadziła do ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy art. 15b. Ponadto zdaniem skarżącego, niedopuszczalna jest wykładnia rozszerzająca art. 2 ust. 1 i 3 ustawy lustracyjnej na funkcjonariuszy, którzy faktycznie nie wykonywali czynności operacyjnych, pomimo zatrudnienia w organach bezpieczeństwa państwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nieuzasadniona.

Zgodnie z art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, w przypadku osoby, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy lustracyjnej, i która

pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., emerytura wynosi 0,7% podstawy wymiaru - za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990. Przepis ten nie odnosi się w ogóle do wykonywanych przez funkcjonariusza czynności. Krąg podmiotowy adresatów unormowania wyznacza - poza pozostawaniem w służbie przed 2 stycznia 1999 r. - jako jedyne kryterium pełnienie służby w organie bezpieczeństwa państwa. Wykładnia językowa tego przepisu nie pozostawia żadnych wątpliwości, że jego zakresem objęte są osoby pełniące służbę w organach bezpieczeństwa państwa, niezależnie od tego, czy z pełnieniem tej służby związane było wykonywanie przez funkcjonariusza czynności operacyjnych. Do odmiennych wniosków nie prowadzi również wykładnia art. 13 ust. 1 pkt 1b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, który stanowi o równorzędym ze służbą w Policji, na zasadach z art. 15b, traktowaniu okresów służby w charakterze funkcjonariusza w organach bezpieczeństwa państwa. Warunkiem uznania danych okresów za okresy służby w organach bezpieczeństwa państwa wymienionych w art. 2 ustawy lustracyjnej jest sam fakt podporządkowania służbowego tym organom, pozostawania pod ich rozkazami. Ustawa nie uznaje zatem obniżki emerytur za konsekwencję naganności indywidualnych zachowań adresatów ustawy. Istotny jest jedynie sam fakt służby w organach bezpieczeństwa państwa, niezależnie od tego, na jakim stanowisku i w jakim charakterze, bowiem wszyscy „funkcjonariusze organów bezpieczeństwa pełnili swoje funkcje bez ponoszenia ryzyka utraty zdrowia lub życia, korzystając przy tym z licznych przywilejów materialnych i prawnych w zamian za utrwalanie nieludzkiego systemu władzy” (por. wyjaśniającą cel wprowadzenia zmian preambułę do ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, dodającej do ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, między innymi, art. 15b i art. 13 ust. 1 pkt 1b).

Taka wykładnia art. 15b i art. 13 ust. 1 pkt 1b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy w pełni znajduje potwierdzenie w rozważaniach Trybunału Konstytucyjnego, zawartych w uzasadnieniu wyroku z dnia 24 lutego 2010 r., K 6/09 (OTK-A 2010 nr 2, poz. 15), gdzie między innymi wskazano, że „współpraca z organami represji nastawionymi na zwalczanie polskich ruchów niepodległościowych musi być oceniona negatywnie i to bez względu na to, o jakie stanowiska i jaki charakter zatrudnienia w tych organach chodzi. Dotyczy to zarówno aparatu represji państw obcych, jak i komunistycznego aparatu represji w Polsce. Samo więc kryterium wyłączenia z grona osób, którym należą się szczególne uprawnienia, tych którzy współpracowali z aparatem represji nastawionym na zwalczanie ruchów niepodległościowych należy uznać za trafne i nienaruszające zasady sprawiedliwości” oraz że „w żadnym przypadku wybór służby w tajnej policji politycznej państwa komunistycznego nie zasługuje na aprobatę, niezależnie od komórki organizacyjnej i stanowiska służbowego funkcjonariusza”. Według Trybunału, ustawodawca negatywnie ocenił sam fakt podjęcia służby w organach bezpieczeństwa Polski Ludowej - ze względu na jednoznacznie ujemną ocenę tych organów. Bez znaczenia pozostaje więc okoliczność rodzaju zadań realizowanych przez funkcjonariusza w ramach służby w organie bezpieczeństwa państwa. Wynika to zresztą wprost z tej części rozważań Trybunału, w której dokonywana jest ocena zgodności art. 13 ust. 1 pkt 1b i art. 15b ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP. Trybunał nie zakwestionował przyjęcia przez ustawodawcę jako różniącej istotnie funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa Polski Ludowej od pozostałych funkcjonariuszy służb mundurowych przed 1990 r. cechy w postaci ich służby w określonych w ustawie organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990. Uznanie tej cechy za istotną, według Trybunału, znajduje podstawę w zasadzie sprawiedliwości społecznej i preambule Konstytucji RP.

Również w orzecznictwie sądów powszechnych podkreśla się, że art. 15b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy dotyczy wszystkich funkcjonariuszy służby bezpieczeństwa niezależnie od jednostki tej służby, stanowiska czy konkretnych zadań (por. wyrok SA w Szczecinie z 7 listopada 2013 r., III AUa 390/13, LEX nr 1444839). Samo podjęcie i pełnienie służby w

organach, niezależnie od zadań realizowanych przez danego funkcjonariusza w ramach tej służby i skutków jego osobistych działań powoduje, stosownie do treści przepisu art. 15b wymienionej ustawy, przeliczenie wysługi emerytalnej, a przez to obniżenie świadczenia (por. wyrok SA w Warszawie z 13 kwietnia 2012 r., III AUa 1708/11, LEX nr 1213810). Istotnym prawnie faktem pozostaje zatem sam fakt pełnienia służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990, a nie ocena jej charakteru (por. wyrok SA w Katowicach z 1 kwietnia 2014 r., III AUa 1352/13, LEX 1461035).

Reasumując, w świetle obowiązującego prawa brak uzasadnionych przesłanek do przyjęcia, że oprócz kryterium pełnienia służby w organie bezpieczeństwa państwa, doniosłość prawną dla ustalenia wysokości świadczenia emerytalnego ma przesłanka w postaci rodzaju wykonywanych przez funkcjonariusza zadań w tym organie, a stwierdzenie braku realizowania czynności operacyjnych skutkuje obliczeniem emerytury jedynie po myśli art. 15 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy.

Z tych przyczyn nie ma podstaw do stwierdzenia, że Sąd Apelacyjny dokonał błędnej wykładni przepisów prawa materialnego wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej, przyjmując że art. 15b ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym ma zastosowanie do skarżącego, który od 15 stycznia 1965 r. do 20 marca 1990 r. pełnił służbę w będącym w rozumieniu art. 2 ustawy lustracyjnej organem bezpieczeństwa państwa Departamencie [...] MSW (bezsporne), na co bez żadnego wpływu pozostawało powierzenie mu w ramach tej służby wykonywania zadań w Klubie Sportowym „[...]”.

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398¹⁴ k.p.c.).